

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727628576/facsimile.pdf (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Kraft

godt skrevet; den falder lidt hård engang imellem, og så siger De hellere smide end kaste, hellere rende end løbe — nå, for min skyld gærne, men jeg svarer ikke for censor.

Levison — det er i det hele taet klart og let skrevet. Her er en vis følelse, som jeg savner hos Stendal: Tit for de vel frem med frygtelig grumhed, disse skæggede vildmænd, selv efter at der ikke længere blev gjort alvorlig modstand, men så kunde det vel ske, at den blodberuste viking, der rettede sit sværd mod en stakkels værgeløs, pludselig mindedes en høj, blond pige derhjemme, med prægtige bronseringe om de kraftige, hvide arme, og med et gyldent pandesmykke, der holdt de hvedegule lokker tilbage fra ansigtet, og så kunde vel værget falde ham af hånden, og han kunde minde sine fæller om, at nu burde ædle mænd ikke stride længere. Således kunde kvinden, endog fraværende, virke mildnende på de ustyrlige sind. -- Ja, der er virkelig noget smukt i denne tankegang. I sammenligning med disse to falder de øvrige jo en del igennem. -- —

Henrik sad og stirrede ned på sine knyttede næver. »Lammehalesuppe«, hviskede han. Der sad den glatte slimål og skrev smukt og gribende om kvinden, og så rendte han selv med en tjenestepige, ikke at tale om, at han blev feteret af byens unge damer og fik lov at kysse dem efter behag. Henrik hade aldrig været forelsket, men han hade dog sin opfattelse af kærligheden; idealet så han i sine forældre, de holdt meget af hinanden, dær var ingen mislyd, og det stod fast i hans kolde

drengehoved, at sådan vilde han være gift, hvis der skulde være tale om det. Hans far havde lov til at bruge smukke, alvorlige ord om kvinden, for i hans mund var de sande, men at en sovset fyr tog et alvorligt menneskes ord i sin mund, det var oprørende, han havde slet ikke lov til at tale sådan, det var jo lige som han mente det! Det at være let-sindig og fræk, og lummer i sine tanker, gav det virkelig ævne til at udtrykke sig så smukt? Johannes skulde ikke mere komme til at tale med *hans* søster!

Så kom frikvarteret. Henrik sad på en bænk nede i gården og gennemgik fysikken med nogle andre af de matematisk-naturvidenskabelige. Johannes kom hen og stillede sig ved siden af. Henrik rettede sig.

»Patte!« sa han lige ind i ansigtet på den anden.

»Hvad for noget? Hvad er der nu?« Johannes var ikke med.

»Det er dig, jeg mener. Du er en kviepatte.«

»Jeg tror, den dreng er tosset. Hvad er der nu i vejen?»

»Jeg skælder dig bare ud. Det har jeg nu fået lyst til, og så kunde det aldrig falde mig ind at la være.«

»Du er da en besynderlig tølper til at overfalde folk, der ikke har gjort dig noget!«

»Du har ikke lov til at skælde igen. Så får du klø.«

»Du kan jo passe dig selv. Jeg taler jo ikke til dig.«

»Det morer mig at skælde dig ud, det vil jeg ha lov til. Tror du måske, nogen kan holde ud